

Káliz Sajtos József

Szüleim egymásra leltek

Apám – s az unokabátyja –
már fél napja gürcölt
a hegytetőn, a tűző napon.
Ezt tette jövődő ipa is
pár száz méterrel arrébb:
a gaztól az életet vette el
kapájuk – a szerszám
élet meg a sok hant...

Déltájt volt már,
mikor a dombélen
karján az ebédrel
föltűnt anyám.
Haján csillant a nyár,
a fény villódzva játszott. –

Szemfüles nagybátyám
a szomszéd sorból átszólt:
„Lajos, odanézz!...
Úgy suhan, mint a szellő.”
Apám állt megbabonázva,
szíve nagyot dobbant.
S tudta már: ott jó
leendő gyermekei anyja. –
Mert megkéri a kezét,
és paphoz vezeti
e drága lányt,
ha ő is úgy akarja. – –

Hajnali töprengés

Átrobognak fölöttem
az évek. S már egyre
többször fölsajog bennem:
mért nem tudtam megőrizni
a szülőházat, hol nagyapám és
jó anyámék örökös robotban
a világot hordták vállukon...

Bele is rokkantak. Ők is,
s még annyi hű rokon.
Negyven éve, hogy szüleim
gyertyája utolsót lobbant. – –
Aztán a ház is elfáradt,
egyszer csak földre roskadt...

Első fészkemet egy-két fotó,
a sár falú házunk porát
füves udvarom őrzi.
(Terveim, álmaim meg
néhány notesz, irka...)

Hajnali órán ha szememről
végleg ellibben az álom,
nézem: a pitypang hogy'
küldi szertesztét a világba
a 'mégis érdemes' üzenetét. –

Iker-naplemente

Egy aranyló lombkorona
látszik félig a dombtető mögött,
távolabb a Nap korongja fénylik:
iker-naplemente...

Mintha Isten lecsukódó szeme
búcsúzna a nyártól.

Hetvenen túl

Már nem égek nagy lángon, mint régen.
Csak magamban füstölgök. –
De jóságos Isten, mit kezdjek e füsttel!?

Őszeleji kavalkád

A fa alól behoztam
néhány lehullott almát.
S ahogy kiöntöttem,
ellepték a teraszt a hangyák...
Mint a tiszt nélküli deszant,
össze-vissza futkároztak
– nagy volt a fejetlenség.
A nem várt fordulat során
néhány kilehelte a lelkét...
De legtöbbjét a seprűvel
visszatessékeltem a fűbe.

Vénusz születése (2001, raku)